

*Орехова К. В.,
доцент кафедри фінансів, банківської справи та страхування,
ХННІ ДВНЗ «Університет банківської справи»,
kate.orekhova2010@gmail.com;
Аркушина Д. С.,
магістрант,
ХННІ ДВНЗ «Університет банківської справи»,
arkushinadasha@gmail.com*

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВ ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

Інвестиційна політика підприємства – це елемент загальної стратегії, що є сукупністю різних підходів і рішень, які направлені на формування і реалізацію найбільш ефективних способів вкладення капіталу, що гарантують фінансову стійкість підприємства, а також постійне відтворення інвестиційного процесу, що в сукупності забезпечують виконання стратегічних цілей розвитку підприємства (підвищення чистого прибутку, забезпечення добробуту акціонерів, збільшення ринкової вартості, розширення обсягу операційної діяльності).

Етапами формування інвестиційної політики підприємства є:

На першому етапі визначається необхідність розвитку підприємства і економічно вигідні напрями цього розвитку.

На другому етапі здійснюється розробка інвестиційних проектів для реалізації вибраних напрямів розвитку підприємства.

На третьому етапі відбувається остаточний вибір економічно вигідного інвестиційного проекту, що планується до реалізації.

В процесі формування інвестиційної політики підприємства виділяють три основні напрями: реальні інвестиції; фінансові інвестиції; інноваційні інвестиції.

В умовах обмеження інформаційних ресурсів та неможливості залучення експертів до оцінювання інвестиційної політики доцільним є застосування методу фінансового аналізу та здійснення оцінювання фінансового стану на основі даних консолідованої фінансової звітності ПАТ «Швейна фабрика ім. Тінякова» [1].

Розраховані значення коефіцієнтів фінансового стану двояко характеризують діяльність ПАТ «Швейна фабрика ім. Тінякова». З одного боку значення коефіцієнтів фінансової незалежності та коефіцієнтів платоспроможності не знаходяться у межах рекомендованих значень. Значення коефіцієнту загального покриття зросло з 0,68 у 2015 р. до 0,71 у 2016 р. та до 0,94 у 2017 р., проте рекомендована величина становить 2. Коефіцієнт абсолютної ліквідності зменшився на 0,03 пункти у 2016 році та становив 0,01, а у 2017 році збільшився на 0,02 та становив 0,03, рекомендована величина 0,2.

Коефіцієнт фінансової незалежності у 2015 році становив -0,08, у 2016 році - 0,03, у 2017 році -0,02, ситуація покращується, але відхиляється від рекомендованого значення 0,5. Коефіцієнт боргу має значення 1,08 у 2015 році, 1,03 у 2016 році, 1,02 у 2017 році, аналогічно ситуація покращується, але перевищує рекомендоване значення 0,5. З іншого боку, слід звернути увагу на своєчасне погашення поточних зобов'язань у 2016 році та зменшення їх величини у загальній сумі зобов'язань на 3,16%, а у 2017 році ще на 0,15%, частка довгострокових зобов'язань зменшилась з 23,46 до 21,16 у 2016 році, та ще зменшилась до 19,91 у 2017 році, що пов'язано зі спадом виробничих потужностей та зменшенням масштабів діяльності компанії. У 2016 році збільшилась питома вага грошових коштів, отриманих від інвестиційної діяльності в загальній сумі грошових коштів на 273,33 пункти, але у 2017 році цей ж показник знизився на аналогічну кількість пунктів. Питома вага довгострокових фінансових інвестицій у загальній вартості активів є незмінною протягом трьох років і дорівнює 0, у той час, як частка фінансових доходів у прибутку збільшилась на 1,5 пункти в 2016 році, а в 2017 скоротилась на 1,5 пунктів.

Отже, результати оцінювання фінансового стану ПАТ «Швейна фабрика ім. Тінякова» свідчать про уповільнення інвестиційної діяльності та зменшення інвестиційної привабливості ПАТ «Швейна фабрика ім. Тінякова». Також у звітному періоді підприємство знаходилося у нестійкому фінансовому стані та характеризувалося хиткою платоспроможністю.

Для того, щоб забезпечити покращення інвестиційної діяльності та інвестиційної привабливості ПАТ «Швейна фабрика ім. Тінякова» одним із інструментаріїв є формування фінансової стратегії.

Етапами формування інвестиційної стратегії ПАТ «Швейна фабрика ім. Тінякова» є:

Першим етапом є прогнозування потреби в загальному обсязі інвестиційних ресурсів. Він проходить у наступній послідовності:

визначається необхідний обсяг фінансових коштів для реального фінансування;

визначається необхідний обсяг інвестиційних ресурсів для здійснення фінансових інвестицій. Розрахунок цієї потреби ґрунтується на встановлених раніше співвідношеннях різних форм інвестування в прогнозованому періоді;

визначається загальний обсяг необхідних інвестиційних ресурсів.

Другим етапом формування стратегії є вивчення можливих джерел формування інвестиційних ресурсів. До них належать:

- власні фінансові ресурси та внутрішні господарські резерви інвесторів: прибуток, амортизаційні відрахування, інші власні кошти;
- запозичені фінансові ресурси інвесторів: банківські та комерційні кредити;
- залучені фінансові кошти – кошти, які одержано від продажу акцій, пайових та інших внесків членів трудового колективу;
- інвестиційні асигнування з державного бюджету;
- іноземні інвестиції.

Наступним етапом формування інвестиційної стратегії ПАТ «Швейна фабрика ім. Тінякова» є визначення методів фінансування діяльності. В умовах ринкових відносин є багато методів інвестування, що ґрунтуються на використанні як власних грошових коштів, так і запозичених, зокрема, наступні:

1. Самофінансування інвестиційних витрат. Сутність даного методу полягає в тому, що після вилучення з прибутку (доходу) податків та інших обов'язкових платежів у бюджет решта грошових накопичень залишаються в розпорядженні підприємства. За самофінансування за рахунок власних та запозичених джерел забезпечується розширене відтворення, а також вирішення соціальних завдань колективу. Створення системи самофінансування передбачає підвищення ролі власних джерел (прибуток, амортизаційні відрахування) у фінансуванні інвестиційних програм суб'єкта господарювання. При цьому власні накопичення інвестора доповнюються кредитними джерелами та запозиченими коштами (емісія цінних паперів). У державах з економікою досить високого рівня розвитку рівень самофінансування визначається високим, якщо питома вага власних джерел досягає 60 % та більше від загального обсягу фінансування інвестиційних витрат.

2. Акціонування – емісія цінних паперів та боргових зобов'язань. Випуск цінних паперів та боргових зобов'язань сприяє мобілізації розосереджених коштів для здійснення інвестицій.

3. Довгострокове кредитування інвестицій.

4. Лізинг. Цей метод інвестування являє собою довгострокову оренду основних фондів.

Таким чином, фінансування діяльності представляє собою метод мобілізації інвестиційних ресурсів підприємства для розширеного відтворення основних засобів. Оптимальне співвідношення обраних методів фінансування діяльності підприємства та його джерел значною мірою визначає ефективність інвестиційної діяльності.

Список літератури:

1. Публічне акціонерне товариство «Швейна фабрика ім. Тінякова»: офіційний веб-ресурс. – Режим доступу : <http://smida.gov.ua>.